

EGY HÖRCSÖG CÍMERE

Élt egy hörcsög a kislakásban évről
évre rácsos acéldobozba zárva,
s túl a rácson a nagyszobára, aztán
túl a szobán folyosóra és azon túl
az utcára, az utca távolán túl
a városra, a városon is, el, túl
az országra, tovább a kontinensre,
földrésről tova, túl a földgolyóra,
glóbuszról a Tejútra, túl, de onnan
végül végtelen űrbe nyílt a lét - ám
a hörcsögnek a rács a végtelenség -
Mégis jó ideig kihallható volt:
rácstól rácsig a surrogás, sebes talp
körbe-körbe rohant, feszítve mintha
hörcsög-lét keretét acéldobozban.
Később mintha megállapodna - állt és
lehuppant, szuszogott - De lám, a végső
percben ráharapott! a rácsra mélyen,
és így lett a halála címerévé.

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

Lenne a léleknek
mintha érdes
pereme. De nem
is neki. A közvetlen előtte
valahova átvezető
anyagtalan közegnek
- sötétben csíkos szürkesség.
Ebben vagy.
Hogyan találkozhatnánk itt valaha?!
Oly véglegest meghatároz. Tőle
már az ablakon túli,
földi fény is valószerűtlen.